

мера, и Божественното Провидѣние оприличилъ на майката, която излегка — тихо и невидимо брани мухитѣ надъ сладко заспалото си дѣтенце. —

Но между ученицитѣ на Сократа бълъ и Критий — издѣйникътъ, който го осѣдилъ на смъртъ. Той са смѣялъ за оприличаванieto, което му са струвало твърдѣ обикновенно и долне. — Сократъ забѣлѣжилъ туй и дозелъ мисльта му. Той го попиталъ: „осѣщаеш ли ти, любезний Критий, колко е челоуѣчеството въ простотатъ си близко до Божеството?“ Критий съ злоба на сърдцето си махналъ са. — Сократъ още поучавалъ другитѣ си ученици. —

Отподирѣ, когато Сократъ, споредъ злобата на Крития, осѣденъ бълъ на смъртъ и трѣбвало да испие отрова, гонителътъ си наумилъ думитѣ и оприличаванieto на мѣдрия мжжъ. Той дошелъ при него и го презрително попиталъ: „Сократе! Сега боговетѣ да ли щятъ ти брани мухитѣ?“ —

Сократъ са усмихналъ и казалъ: „Критий! азъ си свършихъ работата, и, подъ ръководителството на Провидението, заминувамъ на сладката почивка. И тжй, мога ли да се плашихъ отъ мухи?“ —

Безцѣнъ камѣкъ.

Дебелъ, простакъ, но безцѣнъ камѣкъ, дълго врѣме са трѣкалялъ въ прахътъ между другитѣ прости камѣни. Мнозина минували край него, нѣкой-си го тжпкали и съ краката си, но никой не ся навелъ да го земи. Тжй са криялъ блѣсъкътъ му отъ очитѣ на пжтниците. — Хубавото, красно нѣщо не са изсказва — щешъ не щешъ — дързостливо, но са обажда въ простотата си. —

Най подирѣ дошелъ единъ приятель на приро-